

Мато ПИЖУРИЦА*

ИЈЕКАВСКО ИЗДАЊЕ РЕЧНИКА СРПСКОГА ЈЕЗИКА Потреба или истјеривање равноправности?

0. Појављивање једнотомног *Речника српскога језика*, у издању Матице српске пред крај 2007. године, догађај је у српској култури. Рјечник оваквог профила и обима (овај има 1563 стране енциклопедијског формата са више од 80 хиљада ријечи) давнашња је и редовна потреба српске културе, што значи да није изазвана распадом српскохрватскога језика. Те околности су наравно његову израду учиниле потребнијим, или тачније – оне су подгријале потребу за њим и лаичког дијела јавности. Таква очекивања стручњаци разумију, али им не подлежу, јер знају да, у крајњем, свако застрањивање иде у корист опште штете.

0. 1. Идеју за израду једнотомника изнио је Матичиним органима Митар Пешикан још прије објављивања завршног тома шестотомног *Речника српскохрватскога књижевног језика*, који је започет као пројекат двију матица, Матице српске и Матице хрватске, да би га завршила Матица српска послије иступања из посла Матице хрватске. Први том изашао је 1967, а шести 1976. године. Друго, фототипско издање изашло је из штампе 1990. г. Шестотомник је за ширу употребу неприкладан, односно преобиман је и зато не може имати карактер приручне књиге шире намјене; уз то, није осавремењиван, и није га било на тржишту. Није неважно ни то што је престрого оцјењиван и неправедно омаловажаван, извесно и због имена и заједничког корпуса, посебно у ситуацији када се њега једна страна (хрватска) одрекла иступањем из заједничког пројекта.

0. 2. Једнотомником је требало, како каже редактор *Речника* Мирослав Николић у Предговору, „попунити празнину у низу: једнотомник

---

* Проф. др Мато Пижурца, редовни професор на Филозофском факултету у Новом Саду

|какав је овај недавно изашао| – речник средњег обима |какав је шестотомник| – велики речник, тезаурус (*Речник српскохрватског књижевног и народног језика САНУ*).” Разлике се наравно не тичу само обима. (Недавно је изашао из штампе 17. том РСАНУ, а биће их тридесетак са око 500 000 ријечи). Овај једнотомни рјечник је израдио ауторски тим из београдске лексикографске школе, углавном садашњи или бивши сарадници Института за српски језик САНУ: Милица Вујанић, Даринка Гортан-Премк, Милорад Дешић, Рајна Драгићевић, Мирослав Николић, Љиљана Ного, Васа Павковић, Милица Радовић-Тешић, Никола Рамић, Рада Стијовић, Егон Фекете. Пошто сам у завршним годинама рада био носилац пројекта (будући да су су ранији носиоци те обавезе одрицали), поред тога што сам на дужности секретара Одељења за књижевност језика Матице српске последњих осам година (у чијој надлежности је била комплетна брига о послу, све до објављивања), разлог је то био да се упишем као његов главни и одговорни уредник.

0. 3. Од идеје за израду једнотомног рјечника српског језика до реализације прошло је више од три деценије, а двадесетак година од започињања до окончања посла. Вријеме у коме смо живјели, и некако преживјели, донекле нас оправдава што се Речник није појавио раније. Рад је започет, и оформљена основна документација, у условима танке наде да ће се у некој форми сачувати језичко заједништво, а онда су дошли ратови и санкције и све се закратко урушило. Језички раскол је постао дефинитивна чињеница. Амбициозно се кренуло, а онда су послови прекидани, у неколико наврата изнова „подгријавани”. Срећом, Матица српска по правилу не одустаје од послова које започне. Дио објашњења и оправдања за недозвољиву спорост је и у томе што немамо лексикографске традиције. Осим тога, лексикографски посао у нас има ниску цијену, не вреднује се на прави начин, ни материјално ни као стручно-научни труд. Донедавно лексикологија и лексикографија нијесу биле заступљене ни у универзитетској настави.

0. 4. Срби од Вуковог Рјечника (прво издање 1818, друго 1852) нијесу имали једнотомног рјечника под својим именом. А Вуков Рјечник носи обиљежје традиционалне руралне културе и стога, између осталог, може се сматрати дијалекатским, донекле и једнодијалекатским; такав карактер дјелимично је прерастао другим издањем из 1852. године. (Претходну оцјену понеки савремени аутор оспорава, будући да је Вук, показало се мудро, вршио селекцију, данашњим језиком речено нормирао. Други такве оцјене сматрају покушајима да се умањи значај Вукове језичке реформе.) Није сувишно додати да Вуков Рјечник није српско-

српски – он је „истолкован њемачким и латинским ријечима”. Не превиђам, наравно, рјечник Броза и Ивековића (1901), с хрватским именом, који је био дорађени Вуков Рјечник, допуњен углавном грађом из дјела Вука Карацића и Ђуре Даничића. Између два рата (1936) објављен је Бакотићев рјечник под српскохрватским именом и 1966. Московљевићев. Забрана и уништавање овог посљедњег (истина штампан је касније два пута – 1990. и 2000), скромног обима и вриједности, због политички неподобне интерпретације неколико ријечи, вјероватно је обесхрабрило ауторске покушаје. Остали смо, у ствари, без колико-толико прихватљивог полазног модела једнотомног рјечника, осавременењеног и приређеног према захтјевима модерне лексикографије. Из праксе знамо да је у понеком битном нормативном (и инструктивном) детаљу, ортоепском и морфолошком прије свега, рјечник уз Правопис из 1960. замјењивао једнотомник. Високу цијену имао је и Ристић-Кангрин њемачко-српскохрватски рјечник, посебно у двојезичној лексикографији.

0. 5. Од рјечника овог типа, па наравно и овог Матичиног, мислим да се тражи превише. Очекује се на примјер:

а) Да рјечник садржи *оптималан инвентар ријечи*, који би задовољио разноврсне употребе. Да би се разумјела ситуација у којој су се нашли аутори, довољно је упоредити ових 80 000 са претпостављених 500 000 ријечи, колико ће имати РСАНУ, и да овом другом додамо нпр. *Велики речник страних речи* Ивана Клајна и Милана Шипке. Разумљиво је онда што, баш поводом Матичиног Речника, можемо читати и чути (на трибинама и у електронским медијима) да рјечник ове намјене неће моћи да се заустави на мање од стотинак хиљада ријечи.

б) Да буде *савремен избором ријечи*, што је комплексан захтјев који подразумијева и тематску ширину („општост”) и наглашену специјализацију (професионално раслојавање је уочљива одлика савременог језика), па до тзв. трендова, које моја генерација доживљава као помодност, попут захтјева за родну равноправност. (У документацији Матице српске сачуван је непотписан акт којим се оцјењује да тек објављеном шестотомнику недостаје богата самоуправна лексика и да би зато требало што прије тај недостатак отклонити. Данас те лексике нема ни у траговима, што значи да није лоше понекад и закаснити.)

в) Да има богато *развијену семантику* (традиционалну и савремену, регионалну и урбану и сл.). (Може на примјер бити незадовољан корисник овог рјечника из црногорских крајева ако за ријеч *шега* констатује да нема значења „тестера” и „стеља испод седла”. Лако бисмо се сложи-

ли око захтјева да рјечник буде савремен и селективан, али да се пресијече увијек по нашему!)

г) Да изрази све *богатство* наше *фразеологије*. У том смислу овај рјечник је надмашио све сличне, чак и помињани шестотомник. Препознаје се искуство сарадника из рада на РСАНУ, који ће, увјерен сам, тим квалитетом остати непревазиђено културно добро, драгоцене трезор коме ћемо се увијек изнова, најразличитијим поводима, враћати.

д) Да садржи прави *избор важних „граматичких“ информација*: категоријалних, парадигматских и прозодијских; све чешће се инсистира и на информацијама рекцијске природе.

ђ) Да буде презентован *двоизговорни карактер српскога језика* (с равноправним екавским и ијекавским изговором, јер су оба подједнако српска), и то на начин подесан за употребу, односно за брзо сналажење најразличитијих кориснике, не само професионалних.

е) Да буде *усклађен с важећим правописом*. Тиче се то, поред ортографије у најужем смислу ријечи, прије свега спојеног и одвојеног писања, јер то задире у инвентар ријечи, односно у конституисање одредница, потом ијекавских ликова, али и нормативних обавјештења у вези са облицима и прозодијом.

ж) Да буде *„чисто“ српски*, а не српскохрватски, али да и у томе погоди мјеру. (Треба очекивати приговоре овом рјечнику у том смислу, посебно од оних који превиде чињеницу да је радна верзија била скоро завршена прије дефинитивног распада српскохрватског језика. Има у њему ријечи које су већ у Правопису Матице српске из 1993. квалификоване као х. с. „хрватска стандардизација”. Овдје је /дис/квалификација те врсте изостала.)

з) Да не буде видљивих (а очекиваних) *неусклађености* које су посљедица колективног ауторства, без обзира на унапријед дефинисана правила (која, наравно, никада не могу бити свеобухватна и јасна у сваком детаљу) и чињеницу да су сви аутори из исте лексикографске школе. Тиче се то избора ријечи и лексикографске обраде у ужем смислу ријечи (дијелом и техничке природе), али и неусклађености у тражењу начина да се уштеди простор.

И на крају, уз оптимално испуњавање претходних захтјева, очекује се да једнотомни рјечник буде *прикладног обима*, мање „кабаст” од овог и подесан као приручна књига.

0. 6. Сва напријед наведена очекивања (без претензија на исцрпност у њиховом набрајању и елаборирању експлицираног, све је дато само у знацима) могу се подвести под захтјев да ово буде *рјечник стандарднога*

језика (са свим оним моментима који из тог проистичу), намијењен свима који српски говоре и пишу или га пак уче или проучавају, потом да буде добра основа двојезичних рјечника и полазни корпус лексиколошких и лексикографских подухвата. Приговора ће наравно бити (и у основи биће сви у праву), али друго издање биће боље, а треће – право. Уосталом – лакше је „судити” ријечима када се нађу заједно, увезане у књигу и обрађене модерним лексикографским поступком од стране извршних зналаца. Међутим, нема разлога, у условима модерних технологија, да се измијењена и допуњена издања не појављују у разумним интервалима, друго на примјер већ послје четири-пет година. У њима би се уклањале грешке и превиди, неријетко случајни (у Матицином шестотомнику на примјер испуштена је ријеч *пчела* и све изведенице од ње, у овом једнотомнику нема *отаџбине*, у Вуковом Рјечнику, иако има обиље личних имена, изостало је име његове мајке *Језде*), интервенисало би се у инвентару (након новог „вагања” и „суђења” ријечима које су се сада нашле на окупу, неке ријечи би биле искључене, а умјесто њих би биле уведене друге, испуштене и нове), побољшала би се обрада (отклониле би се уочене слабости – ретуширала би се значења, провјерила би се оправданост давања контекста и његова адекватност, граматичка и ортографска норма би се увијек актуализовале и сл.), покушао би се наћи још понеки начин уштеде у простору без штете по укупни квалитет (нпр. линеарним навођењем, под истом одредницом, два лика, изузетно чак и три, који се разликују у словном детаљу, поготову ако би се и регуларним азбучним редом нашли један иза другог; можда би се могло слично поступити у наредним издањима када се буде ишло у сусрет показивању родне равноправности и сл.). Добро је наравно и ово издање. Ко пажљиво загледа у ово штиво осјетиће све богатство и раскошну љепоту српскога језика.

2. Из начина на који сам насловио реферат, посебно из поднаслова, видљива је дилема: *Ијекавско издање Рјечника српскога језика* (конкретно овог који је управо изашао у издању Матице српске) – *потреба или истјеривање равноправности?* Али да унапријед констатујем, да не би било неспоразума:

а) Немам овлашћење да Матици српској или било којој другој установи правим програм;

б) Нијесам добио никакв сигнал од институција (што се наравно односи и на Матицу српску) или појединаца да је то актуелна и акутна потреба, стручно-научна или културна;

в) Нијесам имао прилику, нити сам је досад тражио, да идеју провјерим;

г) Нијесам у вези са овим разговарао нити са редактором нити са ауторским тимом, имајући при томе у виду ауторска права и обиман стручни посао на евентуалној припреми ијекавског издања;

д) Нијесам желио да постављањем овог питања повампирујем штетне расправе о нарушавањима равноправности екавског и ијекавског изговора;

ђ) Нијесам, прије покушаја да разрадим ову идеју, имао у виду конкурентску понуду несрпских ијекавских рјечника стандарднога језика с бившег српскохрватског језичког простора и последице које из тога проистичу. Наравно да при томе не мислим на материјални моменат и „апстрактни” престиж. (Да се разумијемо: нијесам био за подјеле, али када се вољом других дијелимо – обавезни смо да се потрудимо да то не буде на нашу штету.);

е) Реферат је насловљен прије подробнијег сагледавања статуса ијекавице у овом рјечнику и

ж) Проблему се приступа с увјерењем да се морају имати у виду различите намјене, односно различити корисници рјечника овога типа – они којима је српски матерњи и они којима је он страни језик, они који српски језик проучавају или га уче, потом они који преводе или пак раде двојезичне рјечнике и, на крају, наравно не и по важности – рјечник би морао да буде једнако намијењен и подесан за служење њиме и екавцима и ијекавцима, поготову ако се не рачуна на израду посебних верзија и сл.

2. 1. Имајући у виду процјењивање и намјену рјечника стандарднога језика у релацијама не само најконкретније прагматичним, већ и у актуелним (и акутним) историјским, националним, регионалним, социолингвистичким и културолошким, стварним и симболичким (у нашим условима неријетко и ирационалним) – мислим да постављање проблема ијекавског издања рјечника српског језика није депласирано, макар се могло тумачити, од стране мање упућених, као забадање трна у здраву ногу.

3. Имао сам искуства у припремама паралелних екавских и ијекавских издања трију верзија Правописа Матице српске (прво издање из 1993). Сјећам се да је Митар Пешикан тражио да се истог дана појаве у књижаарама ијекавска и екавска верзија. (Из техничких разлога најприје су сложене и одштапане ијекавске верзије, да би оне биле каснијим коректорским интервенцијама екавизоване.) Претпостављам да је већ у прољеће 1993. године (када је рукопис Правописа завршен) Митар Пешикан знао за идеју да се у Републици Српској уведе екавица у службеној и јавној употреби, што га је учинило још осјетљивијим за равноправност оба језика српскога језика, чак и у симболичком смислу. Демонстрирано

је то чином истовременог изласка из штампе и екавске и ијекавске верзије. Тако је поступљено и приликом објављивања двију његових изведених верзија („деривата”) – школског издања и приручника за школе

3. 1. Уходана пракса не оставља простор за битније недоумице и неспоразуме принципијелне природе у нормирању (и)јекавског изговора, под условом да се погоди мјера у поштовању вуковске традиције, уз ретуширање понеке појединости, с ослонцем на стварну језичку праксу.

3. 2. Ијекавске верзије великог Правописа српскога језика Матице српске из 1993. (основног, матичног и најпотпунијег, за струку и праксу најмјеродавнијег) и школског издања разликују се од екавских само у приређивачком дијелу текста. У правописном Приручнику за школе (правила сам писао ја, после смрти Митра Пешикана; његова припрема такође је дио јединственог пројекта Матице српске) отишли смо даље: екавица је задржана у ијекавској верзији само у илустративном материјалу као директни екавски цитати, преузети из изворно екавских текстова. Ијекавица у правописним рјечницима мислим да није бивала оштећена, будући да су они, што се тиче проблематике двају изговора, најприје потпуни регистри примјера даваних у правилима и релативно исцрпан попис примјена дефинисаних правила на сличне или пак евентуално спорне случајеве, с обзиром на дијалекатско шаренило и у понеком детаљу неуједначену праксу на ијекавским просторима српскога језика.

4. За ову прилику настојао сам да сагледам статус ијекавице у једнотомном Речнику српскога језика Матице српске (2007). Поступак сам упоредио са Матичиним шестотомником и, колико ми се чинило да је потребно, са Речником САНУ, будући да су сва ова важна и актуелна лексикографска дјела изашла из београдске, белићевске лексикографске школе. Имао сам при томе у виду, у првом реду, два аспекта: (а) *лексикографски поступак* и (б) *однос према важећој правописној норми*. Наравно, знао сам како се поступало у рјечницима уз правописе, али се тим нијесам задовољио, већ сам и за ову прилику упоредио поступке. Консултовање нових прилога из ове области се подразумијева. Мислим ту прије свега на радове колеге Бранислава Остојића и на његов и Вујичићев *Речник (и)јекавицама српског језика* и, наравно, раније прилоге Јована Вуковића и његових сарадника и ученика. (Пошто има и превише питања за неслогу, zaloжио бих се за обазривост у ревидирању вуковске ијекавице, посебно у детаљима у којима се норма у задовољавајућој мјери поштује. Академик Остојић у том смислу има неких релативно нових идеја, с ослонцем на стање у народним говорима и прије свега на праксу у Црној Гори, али он ни у овом случају није искључив, што ће олакшати

посао, јер се мора имати у виду *нормирање за цијеловити српски ијекавски простор*, односно за све припаднике српског језика који „практикују” ијекавицу Одступање од вуковске нормe, која је повремено ревидирана у понеком детаљу, значило би и немало увећање броја дублета, што није одлика добре нормe.)

4. 1. Једнотомник Матице српске у Предговору (стр. 8) у вези са статусом (и)јекавких ликова садржи само сљедеће:

„Линеарно, једна иза друге, наводе се одреднице с различитим рефлексом јата (по азбучном реду екавског лика), и то прво екавски лик, а потом (и)јекавски, нпр. **место** јек. **мјесто** с.”

У шестотомнику се поступак објашњава овако:

„Латиничко и ћирилично издање Речника разликују се у томе што су у првој речи распоређене по абециди и дефиниције су у ијекавском изговору, а у другом по азбуци и дефиниције су у екавском изговору. Међутим, ради јединствености текста, обрађене речи двојаког изговора дате су у оба изговора, с том разликом што су у издању Матице српске и дефиниције и примери дати уз екавски облик речи, а у оном Матице хрватске уз ијекавски облик.

Ако једна за другом долазе више изведеница ијекавског, односно екавског изговора, у издање Матице хрватске унесен је само њихов заједнички део са *e* (нпр. *бел-*, ијек. *бијел-* и *бјел-*), а у издању Матице српске заједнички део са *ије-је* (нпр. *бијел-*, ек. *бел-*; *бјел-*, ек. *бел-*). То је учињено ради уштеде у простору.” (Предговор, стр. 10)

4. 2. Шестотомник је поставио и углавном спровео лексикографски чисто постављена (и напријед цитирана) начелна правила, с релативно потпуном инвентаризацијом и (и)јекавских ликова. У латиничкој (ијекавској) верзији ијекавски ликови имају статус „пуних”, а у екавској, у издању Матице српске, празних, упућивачких одредница. Наравно, појело је то голем простор, али и осредње упућен корисник (припадник српскога језика или пак странац) може се релативно добро снаћи у налажењу и (и)јекавских ликова у екавском издању и обрнуто – екавских у ијекавском.

4. 3. Ауторски тим једнотомника није поступао усаглашено. Најчешће изостају упућивачке (празне) одреднице у (и)јекавском лику. Посебно лоше пролазе изведене ријечи с (и)јекавским фонетизмом изван иницијалне позиције. Неки аутори (Милица Вујанић на примјер) примијенили су, не огрјешивши се о начелно постављено правило из Предговора, принцип врло близак ономе из шестотомника, али уз настојање да се уштеди простор линеарним ређањем ликова који би и иначе азбучним редом дошли један иза другог или избјегавањем успоставља-

ња (празних) одредница ако би (и)јекавски ликови непосредно, азбучним редом, слиједили екавске (нпр. *разуверити* јек. *разувјерити*) или би пак били на релативно малом растојању. Уп. нпр. :

бје- (јек.) в. *бе-*.

бјелаш м. (јек.) ист. *присталица уједињене Црне Горе са Србијом (после Првог светског рата)*.

вије- (јек.) в. *ве-* (вијек в. *век*, вијенац в. *венац*, вијест в. *вест*, вијећ- в. *већ-*).

вје- (јек.) в. *ве-* (ек).

вјерују и **вјерују** с непром. сткњ. 1. *молитва која садржи укратко начела хришћанске вере*. 2. *фиг. начела којима се неко руководи у своме раду; уверење*.

Напомена (М. П.): природно нема вјештачки успостављених екавских ликова *белаш и *верују.

дијев- в. *дев-*, **дијел** в. *део*, **дијел-** в. *дел-*, **дијелење** в. *дељење*.

разбје- в. *разбе-*.

По правилу у Рјечнику ћемо узалуду тражити као одреднице, на одговарајућем азбучном мјесту (значи, осим уз екавске ликове), нпр. *клијешта*, *мијена*, *мјесто*, *пјесма*, *пријевод*, *приједлог*, *пријенос*, *пријеподне*, *сијено*, *сјена*, *сјенка*, *сјенокос*; *задијевати*, *зановијет*, *намјестити*, *проповиједати*, *проповједник*, *промјена*, *промјенљив* и сл.

4. 4. Поступак који је спровела већина аутора (штета што има нешто више неусаглашености него што би се иначе очекивало) може се разумјети ако се рјечник жели повезати у један том, уз настојање да се удовољи напријед помињаним очекивањима. И линеарно навођење запреми немали простор, који је у једнотомним рјечницима драгоцен. Између осталог, и зато ће српски једнотомни рјечник извјесно бити увијек обимнији него, на примјер, рјечник хрватског језика (наравно једноизговорни – ијекавски) сличне концепције.

5. Правописом нормирана ијекавска двојства типа *превод* и *пријевод*, *превоз* и *пријевоз*, *предлог* и *приједлог*, *пренос* и *пријенос* могу се наћи само под екавским одредницама, што наравно није најсрећније рјешење будући да се рачуна на то да рјечник буде и правописни приручник. Ијекавски ликови дати су у заградама (акцентовани, али обичним слогом). Превиђени су и (и)јекваски правописни дублети као на примјер: *преврео* и *преврио* (под *преврети* – нема другог), множински дублети *вијекови* и *вјекови*, *дијелови* и *дјелови*, *дријенови* и *дренови*, *лијекови* и *љекови*. Није поклоњена готово никаква пажња ни (и)јекавским акценатским вари-

јацијама, чак ни у случајевима када се ради о стварним или врло вјероватним панданима навођених екавских дублета.

5. 1. У ситничарење би се могле уврстити примједбе да у Речнику уз *уљез* не стоји да је само тако и у екавском и у ијекавском изговору будући да се ради о изворном јекавизму. Донекле сличан статус (с двоструком нормативном изговорном припадношћу) има и јекавизам *зађевица* (формално гледано дијалектизам, са извршеним јекавским јотовањем, које се респектује), уз регуларни јекавизам *задјевица* и, можда исконструсан (?), екавски лик *задевица* (регуларне ликове налазимо у Речнику, уз линеарно навођење јекавизма, без празне одреднице). Важећи Правопис има све ове информације.

6. Рјечници, посебно они који имају више изворних илустрација (једнотомник нажалост за њих има врло ограничен простор), важни су и за афирмацију ијекавског корпуса – књижевног, публицистичког, научног, административног, разговорног. Тај моменат се мислим превиђа, а када се стидљиво понекад исказе, тумачи се као таштина ијекаваца, који очекују да се примјери из њихових текстова нађу у таквим књигама.

7. Пренаглашава се и злоупотребљава (пр)оцјена, лаичка и само донекле тачна, да је (и)јекавцима лако прећи на екавицу, обрнуто знатно теже. (Поштовање изговорне равноправности, колико се сјећам, било је добро регулисаном интерним правилима издавачке куће *Политика*.) Није мудро повлађивати судовима о престижности екавице, чиме се утире пут наopakим интерпретацијама, какве се све чешће смишљено протурају и у Црној Гори, да се српски језик своди на екавски изговор.

8. Напријед изнесено, увјерен сам, иде у прилог идеји да се размотре могућности приређивања ијекавског издања једнотомног Речника Матице српске. На редактора Речника проф. др Мирослава Николића као приређивача мислим да би се могло рачунати. Тиме се не би повриједила ауторска права (његова и цијелог ауторског тима) а није неважан ни податак да је он сигуран у ијекавици, будући да је поријеклом Ужичанин (из Горобиља; он је тај говор и описао). У околностима какве јесу, прије свега у Црној Гори, нијесам сигуран на које институције би се требало ослонити, што би било нужно, макар толико да књиге не би биле третиране као увозни пропагандни материјал. Из Републике Српске заинтересоване партнере међу надлежним државним културно-просветним органима и институцијама и издавачким кућама неће бити тешко добити. Има разлога да се надам да ће Матица српска, ако се стекну услови, ову иницијативу подржати и помоћи да се она реализује. Матица се, у ствари, не може ни заобићи пошто је Речник њен пројекат.

ЛИТЕРАТУРА

Вук Стефановић Караџић, *Српски рјечник* (1818), /фототипско издање са поговором П. Ивића, Просвета, Београд 1966/.

Вук Стефановић Караџић, *Српски рјечник* (1852), /фототипско издање са поговором Јована Кашића, Просвета, Београд 1986/.

Ивековић, др Ф. и Броз, др И., *Рјечник хрватскога језика*, Загреб 1901.

Бакотић, др Лујо, *Речник српскохрватског књижевног језика*, Београд 1936.

Ристић, др Светомир и Кангрга, Јован, *Речник српско-хрватског и немачког језика*, Београд 1928.

Речник српскохрватског књижевног и народног језика, Српска академија наука и уметности, Београд 1959 – (скр. РСАНУ).

Речник српскохрватскога књижевног језика, Нови Сад (- Загреб) 1967-1976. /шестотомник/.

Московљевић, Милош, *Речник савременог српскохрватског књижевног језика*, Београд 1966 (забрањено 1. изд.), 2. изд. Београд 1990.

Речник српскога језика, Нови Сад 2007. /једнотомник/.

Клајн, Иван и Шипка, Милан, *Велики речник страних речи*, Нови Сад 2006.

Правопис српскохрватскога књижевног језика, Нови Сад – Загреб 1960.

Правопис српскога језика, Нови Сад 1993.

Остојић, Бранислав и Вујичић, Драгомир, *Речник /и/јекавицама српског језика*, Подгорица 2000.

Шипка, Данко, *Основи лексикологије и сродних дисциплина /2. измијењено и допуњено издање, поглавље Рјечници српскохрватског језика/*, Нови Сад 2006.

